

ilma, et seal kuuma päikese palava kõrgetuses sugugi wahel puhkamise aega saaksid; pealegi tige da werejänuliste kubjaste alalist ja hirmsat pekju peawad kannatama, mis orjadepidaja härra rahulise südamega pealt waatab — ja kui arwab weel wähe olewad, hästi weel tagasunnib! Mis temal sellega asja on, et need ka inimesed on ja sedajamma tundwad, kui igaiks. Aga mitmed orjadepidajad ei ole mitte niisugused weretaunid, ehl neil küll ka mitmesugused muud wigad, nagu meil patustel kõigil, külgas on, waid mitmel neist tussub ka inimese süda rindus.

Sealsammas, ülemal nimetatud Ahwrikamaal elas üks orjadepidaja, kell palju pärisorje oli, aga kellega ta inimese kombel ümberkäis. See ostis Orja-randas ühe ristiusku tütarlapse, mis laugelt maalt oli warastatud ja laewaga sinna toodud, nimega Juulia, kes kõigipidi väga wiisakas ja diglane näitis olewad; pealegi väga ilus ja karst kõiges omas olemises. Peremees hakkas temast aegamööda ifka enam ja enam lugu pidama ja wõttis teda wiimaks wälise töö juurest ära oma tubase teenistusse, kus tal hoopis parem ja hõlpsam elu oli kui teistel. Mõnda läks mõni aeg edasi. Korraga tuli orjapidajale laugelt meresaare pealt sõnum, et teda sinna paluti tulla mõne asja tali-

tamiste pärast. Ta wõttis sedamaid merereisi ette ja wõttis ka Juuliat enesega, et ta kui truud teen-der temal ka laewa peal toidutegemises ja muu toimetuses, kus tarwis, abiks oleks. Merereis läks heaste ja õnnelikult ja jõudsiwad peagi sinna saare randa. Paganaustu saarewalitseja wõi pealik wõttis neid väga lahkestest wastu, wiis oma majasse, laskis juurel auru-kombel süüa ja juua anda ja oli kõigipidi nende wastu sõbralik. Kui küllalt oliwad sõõnud ja weel rohlem joonud, nagu see paraku sagedaste meeste mood on, ja seal juures kõiksugused jutud saanud aetud, küsis saare ülem, kes sagedaste kurjaahuliku filma Juulia peale oli wiistanud, kas orjadepidaja teda mitte hea hinna eest ära ei müüiks? „Mitte terve maailma eest ei müü ma teda ära!“ wastas Juulia peremees. Kui saarewalitseja nägi, et ta mitmekordsed pealeajamised ega hinna palumised ei aitnud, jättis ta selle asja pealt näha niisammuti ja hakkas teisi juttusi ajama. Seal juures aga ei unustand ta sugugi klaasi täis klaasi täie peale oma wõerale kallist wiina kaela ajada, kunni see kurguni täis oli ja lana ääre tukkuma jäi kusti teda woodi kanti. No seda oliwad kurad ja saarewalitseja mõlemad tahtnud, et oma kurja nõu wõisiwad selle aja sees, kui orjadepidaja oma peatait wälja magas, ühes